Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 832 van 9 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. DECOSTER**
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de weigering om de op 5 september 2026 voorziene repatriëring uit te stellen.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECOSTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde Algerije te hebben verlaten in 1998 en van 1998 tot 2017 in Italië te hebben verbleven. Zijn vingerafdrukken werden op 15 april 2014 in Zwitserland en op 15 maart 2017 in Duitsland genomen. Hij diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in, dat op 4 augustus 2017 werd geweigerd.

1.2. Op 29 september 2018 werd verzoeker door de politie te Gent aangetroffen in illegaal verblijf. Op 30 september 2018 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht.
1.3. Op 8 maart 2019 werden aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht.

1.4. Op 15 juli 2020 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht.

1.5. Op 24 juni 2021 werd verzoeker door de Franstalige correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar behoudens de voorlopige hechtenis wegens diefstal, en tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag werden hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht.

1.6. Op 23 oktober 2021 identificeerden de Tunesische autoriteiten verzoeker als hun onderdaan.

1.7. Op 9 december 2021 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Een op 23 december 2021 voorziene verwijdering ging niet door omdat verzoeker een PCR-test weigerde. Verzoeker werd op 20 april 2022 vrijgelaten.

1.8. Op 4 mei 2023 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht.

1.9. Op 9 oktober 2023 werd verzoeker door de Franstalige correctionele rechtbank te Brussel, in staat van wettelijke herhaling, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat een voertuig werd gebruikt om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, en wegens diefstal met geweld of bedreiging op een persoon wiens bijzonder kwetsbare toestand wegens een fysieke handicap zichtbaar of bekend was.

1.10. Op 10 januari 2024 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel van 3 jaar voor 6 maanden, wegens inbreuken op de drugswetgeving. Bij hetzelfde vonnis werd het in punt 1.5. bedoelde uitstel uitvoerbaar verklaard.

1.11. Op 9 juli 2025 werd verzoeker in de gevangenis te Saint-Hubert gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken en vulde hij het formulier "recht om gehoord te worden" in.

1.12. Op 30 oktober 2025 kende de strafuitvoeringsrechtbank te Luik verzoeker een voorlopige invrijheidstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied.

1.13. Op 4 november 2025 werden ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 10 jaar (bijlage 13sexies) genomen. Deze beslissingen werden hem op 5 november 2025 om 16.55 uur ter kennis gebracht in de griffie van de gevangenis te Saint-Hubert, en op 21 november 2025 om 18.05 uur opnieuw betekend. De inreisverboden van 8 maart 2019 en 24 juni 2021 werden opgeheven.

1.14. Op 21 november 2025 weigerde verzoeker in te schepen op een vlucht naar Tunis. De verwijdering werd geannuleerd en de in punt 1.12. bedoelde voorlopige invrijheidstelling werd ingetrokken.

1.15. Op 23 november 2025 attesteerde de arts van het centrum te Merksplas dat verzoeker geschikt was om in het centrum te verblijven en *fit to* fly was.

1.16. Op 6 januari 2026 werd aan verzoeker om 16.20 uur een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht in de griffie van de gevangenis te Saint-Hubert. Een op 29 januari 2026 voorziene verwijdering ging niet door.

1.17. Op 6 maart 2026 werd verzoeker ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken en overgebracht naar het centrum 127bis te Steenokkerzeel. Diezelfde dag attesteerde de arts van dat centrum dat verzoeker medisch geschikt was om in het centrum te verblijven.

1.18. Op 7 april 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hem werd diezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) ter kennis gebracht. De voorziene verwijdering werd geannuleerd.

1.19. Op 13 mei 2026 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

1.20. Op 29 mei 2026 werd aan verzoeker om 16.15 uur een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. De beslissing tot vasthouding werd verlengd op 28 juli 2026.

1.21. Op 3 augustus 2026 werd verzoeker bij het inschepen door de gezagvoerder van het vliegtuig geweerd wegens bedreigend gedrag tegenover de andere passagiers, het boordpersoneel en de escorte. Op 4 augustus 2026 werd hem om 15.10 uur een vordering tot heropsluiting op grond van artikel 27, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ter kennis gebracht.

1.22. Op 17 augustus 2026 attesteerde de arts van het centrum 127bis dat verzoeker medisch geschikt is om in het centrum te verblijven. Er wordt opgemerkt dat verzoeker sedert 7 augustus 2026 in hongerstaking is, dat er geen verhoogd medisch risico is, en dat verzoeker niet meer eet maar nog wel drinkt.

1.23. Op 29 augustus 2026 werd verzoeker door de gezagvoerder van het vliegtuig geweerd wegens bedreigend en luidruchtig gedrag. Op 31 augustus 2026 werd hem om 16.12 uur een vordering tot heropsluiting op grond van artikel 27, § 3, van de vreemdelingenwet ter kennis gebracht.

1.24. Op 2 september 2026 werd een medisch verslag opgesteld volgens hetwelk de verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven en om het vliegtuig te nemen. Er wordt vermeld dat verzoeker niet meer eet maar nog steeds drinkt.

1.25. Een op 2 september 2026 georganiseerde verwijdering werd afgebroken wegens verzet van verzoeker.

1.26. Op 3 september 2026 diende verzoeker bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Marche-en-Famenne een verzoekschrift tot invrijheidstelling in op grond van artikel 71 van de vreemdelingenwet.

1.27. Op 4 september 2026 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij aan boord zal worden gebracht van een vlucht naar Tunis op 5 september 2026. Diezelfde dag richt de advocaat van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mail met het verzoek om de vlucht en de repatriëring op te schorten. Hij voert aan dat de gezondheidstoestand van verzoeker een repatriëring niet toelaat, nu hij in hongerstaking is sedert 3 augustus 2026 en in dorststaking sedert enkele dagen, en verwijst daarbij ook naar de behandeling van het verzoek tot invrijheidsstelling voor de raadkamer op 8 september 2026.

1.28. Op 4 september 2026 verklaarde de arts van de medische dienst van het centrum 127bis het volgende:

"Hij wordt opgevolgd ikv hongerstaking sinds 07/08/2026, die vermoedelijk enkele dagen voordien opgestart werd. Vandaag verklaart hij sinds 3 dagen niet te drinken. Zijn parameters en klinische toestand worden regelmatig opgevolgd, we stellen vast dat zijn glycemie in de laagnormale range ligt, namelijk rond de 70 mg/dl. Er zijn voorlopig geen medische redenen om bezorgd te zijn over zijn toestand, inclusief de zeer beperkte vermagering."

1.29. Op 4 september 2026 om 15.05 uur antwoordde de verwerende partij per e-mail op het verzoek om uitstel. Dit vormt de beslissing die de verzoeker met het huidige beroep aanvecht. Deze luidt als volgt:

"Geachte mijnheer,
Het medisch personeel van het centrum heeft mij bevestigd dat er vandaag een nieuwe beoordeling heeft plaatsgevonden. De heer […] is nog steeds geschikt om te vliegen en te verblijven. Bovendien, aangezien dit niet zijn eerste poging is, vereisen de vertrekmeldingsvoorschriften geen melding binnen 48 uur voor de vlucht.
Daarom kunnen we de repatriëring niet annuleren."

1.30. Op 8 september 2026 verklaarde de raadkamer het verzoek tot invrijheidsstelling ongegrond. Hierbij stelde de raadkamer onder meer vast dat de obstakels bij het uitvoeren van de verwijdering niet het gevolg waren van een geobjectiveerde medische onmogelijkheid, maar van het gedrag van verzoeker tijdens de repatriëringspogingen. De raadkamer oordeelde eveneens dat een verdere vasthouding geen schending inhield van artikel 3 van het EVRM en niet disproportioneel was ten aanzien van het doel ervan.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Bij beschikking van 5 september 2026 werden alle gevolgen van het terugkeerbesluit, met inbegrip van de maatregelen tot terugleiding die daarop steunen, opgeschort tot aan de uitspraak over het beroep, met toepassing van artikel 2.31, § 4, eerste lid, van de RvV-wet.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting op dat de repatriëring van 5 september 2026 werd geannuleerd en dat nog geen nieuwe vluchtdatum werd bepaald. Zij meent dat verzoeker aldus heeft verkregen wat hij met het beroep nastreeft, zodat hij niet langer over het rechtens vereiste belang beschikt.

Verzoeker antwoordt dat hij met het beroep een tijdelijke bescherming nastreeft tegen toekomstige repatriëringspogingen, gelet op zijn medische toestand ingevolge de honger- en dorststaking.

2.3. Verzoeker heeft zijn beroep uitdrukkelijk gericht tegen de weigering om de verwijdering tijdelijk uit te stellen op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet (*"décision de refus de report temporaire de l'éloignement prise par l'Office des étrangers sur la base de l'article 74/17 de la loi du 15 décembre 1980, communiquée le 4 septembre 2026"*).

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker op 4 november 2025 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd hem op 5 november 2025 en op 21 november 2025 ter kennis gebracht (administratief dossier, stukken 223, 224, 236 en 237).

Op 6 januari 2026 en op 29 mei 2026 werden nieuwe beslissingen tot vasthouding met het oog op verwijdering genomen (administratief dossier, stukken 269 en 307). Verzoeker heeft deze beslissingen niet aangevochten. Zij zijn definitief in het rechtsverkeer.

De vreemdelingenwet onderscheidt de beslissing tot verwijdering, die de illegaliteit van het verblijf vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, § 1, 6°), van de verwijdering zelf, zijnde de tenuitvoerlegging van die beslissing en dus de fysieke verwijdering van het grondgebied (artikel 1, § 1, 7°). Deze definities stemmen vrijwel letterlijk overeen met de definities van "terugkeerbesluit" en "verwijdering" in respectievelijk artikel 3.4 en 3.5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet heeft uitsluitend betrekking op de mogelijkheid om de verwijdering uit te stellen bij een situatie van imminente gedwongen fysieke verwijdering van het grondgebied. Dit artikel vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 9.1, a), en 9.2 van de Terugkeerrichtlijn (RvS 12 november 2024, nr. 261.327).
Een beslissing genomen op grond van artikel 74/17, § 2, veronderstelt bijgevolg het bestaan van een beslissing tot verwijdering en betreft de tenuitvoerlegging ervan. Zij stelt de illegaliteit van het verblijf niet vast, legt geen terugkeerverplichting op en verleent geen bevoegdheid tot verwijdering. Zij heeft niet zelf de fysieke verwijdering buiten het grondgebied tot doel, en is dan ook geen verwijderingsbesluit in de zin van artikel 1.7, 19°, van de RvV-wet.

2.4. Waar verzoeker betoogt dat hij moet worden beschermd tegen toekomstige repatriëringspogingen, breidt hij het voorwerp van zijn beroep uit tot de in punt 2.3. bedoelde beslissingen tot verwijdering. Die beslissingen maken geen deel uit van het huidige geding.

Zou een dergelijke uitbreiding worden toegestaan, dan zou een definitief geworden beslissing tot verwijdering telkens opnieuw kunnen worden betwist door middel van een verzoek tot uitstel van de tenuitvoerlegging ervan. De bij wet bepaalde beroepstermijnen zouden daarmee elke betekenis verliezen.

2.5. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

De bestreden beslissing beantwoordt het verzoek om de op 5 september 2026 geplande vlucht en repatriëring op te schorten. Zij besluit dat de repatriëring niet kan worden geannuleerd. Het voorwerp ervan is aldus beperkt tot de op 5 september 2026 voorziene verwijdering.
Die datum is verstreken en de verwijdering heeft niet plaatsgevonden. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat geen nieuwe vluchtdatum is bepaald.

De vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker bijgevolg geen voordeel meer opleveren.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De beschikking tot schorsing van 5 september 2026, genomen op grond van artikel 2.31, §4, van de RvV-wet, wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken op negen september tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	C. VERHAERT